

วิศิษฎ์ ตาสนเที่ยง

นักเขียนและผู้กำกับภาพยนตร์ระดับนานาชาติ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สภาวรรณคดี

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ ๑๐๖๘

รุ่นที่

เขียนโดย วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๘

ราคา ๒๑๐ บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๑๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง.

รุ่นที่. -- กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์, ๒๕๕๘.

๑๑๖ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๘๕.๘๑๑

ISBN 978-616-00-2295-3

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : วิรัชฐา ศรีอัญรัตน์ พิสุจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา

ออกแบบปก : กฤษฏา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : บริษัท เอ็ม เทอร์รี่ โนว์ จำกัด รูปเล่ม : นิพันธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท พิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัทษญา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : อธิญาภัทร์ พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมถฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจศิยา โลภิตสถาพร หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ.ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : อนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๑ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๑๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๑๐ ๓๘๕๗

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. ๐ ๒๕๑๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พินพูน
กระต่ายกบอมสายตากรีนรีด
www.greenread.com

“ที่บ้านป่าเต็มไปด้วยนิยายฆาตกรรมฝรั่ง ญี่ปุ่น ไทย
ทั้งเก่าและใหม่ ตั้งแต่ เอ็ดการ์ อลัน โป, อากาธา คริสตี้,
เซอร์อาร์เทอร์ โคนัน ดอยล์, เรย์มอนด์ แชนด์เลอร์
เรื่อยไปจนถึง เอโดงาวะ รัมโป, โอตสึ อิจิ,
แมรี อิกกินส์ คลาร์ก, แดน บราวน์, ฮาร์ลัน โคเบน ฯลฯ
ล้นทะลักเต็มตู้หนังสือ ลามออกมากองท่วมบนโต๊ะ
บนทีวี ตรงโซฟา ตามพื้นทางเดิน หรือแม้แต่ในห้องน้ำ
ราวกับเห็ดราที่งอกขึ้นมาหลังฝน...”

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รับความไว้วางใจจากคุณวิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง ผู้กำกับภาพยนตร์ชื่อดังระดับนานาชาติ ให้ตีพิมพ์ผลงานเขียนเรื่องแรกที่แหวกแนวคู่นักสืบทั่วไป และว่าด้วยเรื่อง 'กลิ่น'

ก้มลงมาใกล้ๆ สิ...คุณได้กลิ่นอะไรไหม

กลิ่นหมึกพิมพ์ กลิ่นกระดาษ หรือกลิ่นสบู่ล้างมือของคนที่ยืนหนังสือเล่มนี้มาเปิดก่อนหน้าคุณ?

แต่หากคุณมีประสาทรับกลิ่นที่ดีกว่าคนทั่วไป...ก็อาจสัมผัสได้ถึง 'กลิ่นวิญญาณ'

ก้มลงอ่านใกล้ๆ ก้าวเดินไปพร้อม 'อติติ' เด็กสาวผู้ได้กลิ่นวิญญาณ และ 'รุ่นพี่' ชายหนุ่มที่คุณไม่จำเป็นต้องมองหน้าเขาก็ได้ เพื่อไขปริศนาฆาตกรรมที่ผ่านกาลเวลามาหลายสิบปีไปด้วยกัน

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

คำนำผู้เขียน

หลังจากไฝฝืนอยากเป็นนักเขียนมาตลอดชีวิต ในที่สุด 'รุ่นพี่' หนังสือนิยายเล่มแรกก็สำเร็จออกมาจนได้ เป็นนิยายที่ Novelization หรือดัดแปลงมาจากบทภาพยนตร์ชื่อเดียวกันของผู้เขียน รายละเอียดหลายอย่างจะมีมากกว่าในฉบับภาพยนตร์ซึ่งมีข้อจำกัดเรื่องความยาวของเวลา ในขณะที่หนังสือไม่มี จึงเชื่อว่าผู้ชมและผู้อ่านจะได้ทัศนรสและอรรถรสที่แตกต่างกันไป

ขอขอบคุณ คุณมณฑล อารยางกูร และคุณจันทิมา เลี้ยวศิริกุล แห่งบริษัท เอ็ม เทอร์ตี้ ไนน์ ผู้สร้างภาพยนตร์เรื่อง 'รุ่นพี่' ขอขอบคุณ สตาฟฟี่ ผู้ให้โอกาสแจ้งเกิดในฐานะนักเขียนมือใหม่ ขอขอบคุณ คุณ 'คอยหนูช' ภรรยาผู้คอยตรวจทานและให้คำวิจารณ์แนะนำในฐานะนักเขียน 'รุ่นพี่'

และท้ายสุด ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่าน หวังว่าคงได้รับความบันเทิงไม่มากนักน้อย

วิศิษฐ์ ศาสนเที่ยง

๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๘

สารบัญ

บทนำ ๐๑๔

ม้วน

๐๐๑.....๐๒๑

๐๐๒.....๐๒๔

ม้วน

๐๐๓.....๐๓๗

๐๐๔.....๐๔๓

๐๐๕.....๐๔๘

๐๐๖.....๐๕๓

ม้วน

๐๐๗.....๐๖๑

๐๐๘.....๐๖๖

๐๐๙.....๐๗๓

มิตรภาพ

๐๑๐.....	๐๗๘
๐๑๑.....	๐๘๓
๐๑๒.....	๐๘๘
๐๑๓.....	๐๙๔

คดีมาตรฐาน

๐๑๔.....	๑๐๓
๐๑๕.....	๑๑๐
๐๑๖.....	๑๑๔
๐๑๗.....	๑๑๘
๐๑๘.....	๑๒๕
๐๑๙.....	๑๓๐
๐๒๐.....	๑๓๕

ล่ากลั่นวิญญาน

๐๒๑.....	๑๔๕
๐๒๒.....	๑๕๑
๐๒๓.....	๑๕๖
๐๒๔.....	๑๖๒
๐๒๕.....	๑๖๘

បើកសាវ

០២៦.....១៧៥

០២៧.....១៧៤

ជួរត្រង់សង្គម

០២៨.....១៨៧

០២៩.....១៨៦

០៣០.....១៨៥

០៣១.....២០៥

០៣២.....២១២

០៣៣.....២១៦

០៣៤.....២២៤

០៣៥.....២៣១

គោលការណ៍សាមញ្ញ

០៣៦.....២៣៤

០៣៧.....២៤៦

០៣៨.....២៥២

ความตายวนเวียนรอบตัว

๐๓๘.....	๒๖๓
๐๔๐.....	๒๖๘
๐๔๑.....	๒๗๓
๐๔๒.....	๒๘๐

ความจริงปรากฏ

๐๔๓.....	๒๘๗
๐๔๔.....	๒๙๒

มาตรฐานเพชรโลม

๐๔๕.....	๒๙๘
๐๔๖.....	๓๐๖
๐๔๗.....	๓๑๒
๐๔๘.....	๓๑๗

บทส่งท้าย.....	๓๒๗
----------------	-----

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

ห ม า ย เ ห ตุ ส ำ น ัก พ ิ ม พ ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละครและอรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนา
ที่จะส่งเสริมพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมแต่ประการใด

ທຳ

ข้อความบางส่วนจากหนังสือ *ปฐมประวัติวังพรรณวดี* ตีพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘

วังพรรณวดี เป็นสถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียล ก่อสร้างโดยช่างชาวอิตาลีในปลายสมัยรัชกาลที่ ๕ เพื่อเป็นวังที่ประทับของพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าทศพลนฤบาล รัศมี โดยแรกเริ่มมีชื่อเรียกว่า ‘วังตึกแดง’

ต่อมาท่านเจ้าของวังได้ทำการสร้างต่อเติมและขยายพื้นที่บางส่วน จึงดำริให้เปลี่ยนชื่อเรียกวังใหม่ตามพระนามของ หม่อมเจ้าพรรณวดี รัศมี ผู้เป็นธิดาองค์เดียวของท่าน

แผนผังวังพรรณวดีในปัจจุบัน ทิศเหนือติดกับโบสถ์ฝรั่ง อายุเก่าแก่กว่าร้อยปี สร้างโดยคณะบาทหลวงคาทอลิกในสมัยต้นรัตนโกสินทร์

ด้านตะวันออกของตึก มีสระน้ำแบบยุโรปขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๑๕ เมตร ถูกสร้างเพิ่มเติมหลังยุคเปลี่ยนแปลงการปกครอง

ส่วนห้องสมุดขนาดใหญ่เคยเป็นห้องทรงงานของท่านเจ้าของวัง เมื่อท่านสิ้นพระชนม์ได้ถูกปรับเปลี่ยนเป็นห้องสมุดและกั้นลัดส่วนแบ่งเป็นห้องทำงานของนายควม และเลขานุการณีของหม่อมเจ้าพรรณวดี

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เก่าที่บันทึกด้วยไมโครฟิล์ม

๒๘ มิถุนายน ๒๕๐๕

คดีฆาตกรรมอุกฉกรรจ์เป็นที่โจษจันกันทั้งเมือง เกิดขึ้นตอนกลางดึกเมื่อคืนวาน ภายใต้วงพรรณวดี ผู้ตายคือหม่อมเจ้าพรรณวดี รัศมี ราชินิกุลวัย ๔๘ ชันษา ท่านหญิงถูกฆาตกรล้งหารจนถึงชีพิตักษัยอย่างโหดเหี้ยม ศพถูกพบบริเวณสระน้ำภายใต้วง โดยมีคนลวนเก่าแก่ตกเป็นผู้ต้องหา

๑ กรกฎาคม ๒๕๐๕

วันเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืนราวสี่ทุ่ม หม่อมเจ้าพรรณวดี รัศมี ซึ่งอยู่ในวังเพียงลำพัง ถูกคนร้ายลอบตีด้วยของแข็งจากด้านหลังจนกะโหลกท้ายทอยแตกเป็นแผลฉกรรจ์และตกลงไปในสระน้ำ จากการชันสูตรศพพบน้ำในปอด แสดงว่าขณะจมน้ำท่านยังมีลมหายใจอยู่

๒ กรกฎาคม ๒๕๐๕

ตำรวจตรวจลอบสถานที่เกิดเหตุ พบว่าตู้ไม้สักซึ่งเป็นที่เก็บสมบัติของวังถูกงัดแงะ เครื่องเพชรจำนวนหนึ่งสูญหายไป ตำรวจยังพบเลี่ยมเข็มนเล็ดถูกซุกซ่อนไว้ในพงหญ้าข้างสระน้ำ ลันนิษฐานว่าเป็นอาวุธที่ฆาตกรใช้ล้งหาร ทำให้นำสืบไปถึงตัวผู้ต้องสงสัยคือนายจิตร แจ้งผล คนลวนเก่าแก่ของวัง อายุ ๕๖ ปี เนื่องจากเลี่ยมนั้นเป็นอุปกรณ์ที่นายจิตรใช้ทำลวนเป็นประจำ

เมื่อค้นบริเวณเรือนพักของคนลวน ก็พบเครื่องเพชรจำนวนหนึ่งซึ่งตรงกับสมบัติของท่านหญิงที่หายไปคืนเกิดเหตุ ตำรวจจึงแจ้งข้อหาฆ่าคนตายและลักทรัพย์แก่นายจิตร

๔ กรกฎาคม ๒๕๐๕

นายจิตรปฏิบัติเลขทุกข้อหา! ให้การว่าคืนเกิดเหตุตีมธุราหนักและ
หลับไปแต่หัวค่ำ ทำให้ไม่เห็นหรือได้ยินอะไรที่ผิดสังเกตจนกระทั่ง
รุ่งเช้า

๑๐ ตุลาคม ๒๕๐๕

ศาลเห็นว่า หลักฐานที่อัยการนำสืบมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ขณะที่
คำแก้ตัวของจำเลยฟังไม่ขึ้น จึงพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดในฐาน
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ให้ลงโทษประหารชีวิตจำเลยด้วยการยิงเป้าให้
ตายตกไปตามกัน

๔ เมษายน ๒๕๐๘

พยานผู้ร่วมสังเกตการประหาร เล่าให้ผู้สื่อข่าวฟังว่า ได้ยิน
นายจิตรร่ำร้องเข้าไปขำมาน่าเวทนา ยืนยันว่าตัวเองเป็นผู้บริสุทธิ์
กระทั่งลมหายใจสุดท้าย เมื่อกระสุนจากปืนแบล็กมันของเพชรฆาต
ทั้งห้านัดพุ่งเข้าตัดชั่วหัวใจ

“ไม่...อย่า...ฉันไม่ได้ทำ ไม่ได้ทำจริงๆ...ช่วยด้วย...ใครก็ได้
ช่วยฉันที!!!”

ບໍ່ອຸ

ฉันชื่อ 'อติติ' แต่ใครๆ เรียกฉันว่า 'ไอ้ม่อน'

ตอนนี้ฉันเรียนอยู่ชั้น ม.๖ โรงเรียนซังค์มารีอาคอนแวนต์
ฉันเพิ่งย้ายมาเป็นเด็กประจำที่นี่ไม่นาน ตั้งแต่ป่า พี่สาวแท้ๆ ของ
แม่ ป่วยเป็นโรคเยื่อหุ้มสมองอักเสบเมื่อปีที่แล้ว

เมื่อก่อนฉันอาศัยอยู่ที่บ้านป่ามาตลอดตั้งแต่พ่อกับแม่ตายตอน
ฉันอายุแค่สี่ขวบ พ่อแม่เป็นอะไรตายนะเธอ ช่างเหอะ ไว้จะเล่าให้ฟัง
วันหลัง ตอนนี้ยังขี้เกียจเล่า

เอาเป็นว่าฉันไม่อยากย้ายมาอยู่โรงเรียนนี้สักเท่าไร เพราะเป็น
โรงเรียนผู้หญิงล้วน เคยอ่านเจอที่ไหนไม่รู้จำไม่ได้แล้ว เขาบอกว่าผู้หญิง
ตั้งแต่สองคนขึ้นไปรวมตัวกันจะสร้างเรื่องปวคกบาลอย่างน้อยวันละเรื่อง
ถ้าหลายคนก็มีเรื่องปวคกบาลเพิ่มขึ้นอีกหลายเรื่อง เหมือนเชื้ออหิวาต์ที่
แพร่พันธุ์อย่างรวดเร็ว

แต่บังเอิญโรงเรียนเก่าที่เคยอยู่ก็ไม่ได้ดีอะไรนักหนา มันเป็น
โรงเรียนแบบสหศึกษา คือนักเรียนชายหญิงปนกัน ซึ่งก็เต็มไปด้วยเรื่อง
จี๋เง่าไม่ต่างจากโรงเรียนสตรีเท่าไรหรอก แถมนักเรียนชายส่วนใหญ่ก็ขี้โม้

อวดเก่ง ตัวเหม็น เห็นแก่กิน น่ารำคาญไม่น้อยไปกว่าพวกผู้หญิง ฉันทเลย
ไม่รู้สึกผูกพันอะไรเมื่อต้องย้ายโรงเรียนกลางคัน

จะว่าไป ฉันทก็ไม่เคยผูกพันกับอะไรหรือใครทั้งนั้นแหละ เพื่อนสนิท
สักคนยังไม่มี ยกเว้นป่าที่เลี้ยงดูมาแต่เด็ก ซึ่งตอนนี้ก็ได้แค่นอนเป็นผัก
อยู่โรงพยาบาล ไม่รับรู้ถึงความผูกพันอยู่ดี แม้ว่าฉันทจะพยายามไปนั่ง
ข้างๆ เคียงเป็นเพื่อนแกทุกวันหยุดก็ตาม

อ้อ! ขอย้อนกลับไปโรงเรียนเก่าของฉันทหน่อยนะ พอดีมีเรื่อง
อยากจะทำ

ตอนนั้นฉันทอายุสิบเอ็ดปี กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.๖ เพื่อนคนหนึ่ง
(จริงๆ ก็ไม่ใช่เพื่อนหรอก แค่เด็กผู้ชายที่เรียนห้องเดียวกัน) มันชื่อ 'ไอ้
บอล' เป็นเด็กไม่เอาถ่าน สมองเหมือนมีไว้คั่นหูเฉยๆ มาโรงเรียนไปงั้น
เอง วันๆ ไม่เห็นมันทำอะไร นอกจากแอบเล่นเกมไร้สาระ สู้ๆ ฆ่าๆ กัน
ตามประสาเด็กผู้ชาย แถมยังสกปรก ชอบแคะขี้มูกป้ายตามโต๊ะ เลยไม่
ค่อยมีใครอยากคบกับมัน

ในห้องมีเด็กผู้หญิงอีกคนชื่อ 'แพรว' แต่ทุกคนไม่ว่าเพื่อนหรือครู
พร้อมใจกันเรียกเธอว่า 'น้องแพรว' น้องแพรวเป็นเด็กหน้าตาน่ารัก
ผิวพรรณดี สะอาดสะอ้าน นิสัยเรียบร้อยเหมือนเจ้าหญิง เธอดูราวกับ
ตัวละครที่หลุดมาจากหนังสือแบบเรียนวัฒนธรรมอันดีงามของไทย พุค
ง่ายๆ น้องแพรวเป็นอะไรที่ตรงข้ามกับไอ้บอลราวฟ้ากับเหว ไม่สิ ราว
ท้องทะเลกับบ่อน้ำคร่ำมากกว่า

จริงๆ ทั้งสองไม่น่าจะมีอะไรเกี่ยวข้องกันแม้จะเรียนห้องเดียวกัน
ก็ตาม น้องแพรวเป็นเด็กตั้งใจเรียน ชอบนั่งแถวแรกหน้าห้อง ส่วนไอ้บอล
โน่น! หลังห้องคิดถึงขยะ มุมที่ไกลจากครูที่สุดเท่าที่จะไกลได้ เพราะมัน
จะได้แอบเล่นเกมทุกครั้งที่คุณเผลอ

แต่สุดท้ายโชคชะดาก็ชักนำให้ชีวิตของทั้งสองโคจรมาบรรจบพบ
กันจนได้ (อันนี้ฉันทจำมาจากสำนวนนิยายน้ำเน่าที่เคยอ่านเจอ)

วันหนึ่งในชั่วโมงกิจกรรม ครูสั่งให้พวกนักเรียนแบ่งกลุ่มเพื่อทำ

กิจกรรมอะไรสักอย่าง กลุ่มละห้าถึงหกคน คละชายหญิงปนกัน ทุกคนในห้องก็เลยรีบจับกลุ่มกับเพื่อนสนิทของตัวเองกันใหญ่ ตอนนั้นยัยน้องแพรวคนสวยก็คั่นเลื้อบมาเห็นฉันเข้าพอดี

"อ้าว! ม่อน เธอมีกลุ่มอยู่หรือยัง"

ฉันมองหน้าน้องแพรว แล้วส่ายหัวแทนคำตอบ

"งั้นดีเลย...กลุ่มเรากำลังขาดอีกคนพอดี เธอสนใจจะมาอยู่กับเรามั้ยอะ"

จริงๆ อยากจะตอบไปว่า 'อย่ามายุ่งกับกู' แต่ไม่รู้ทำไมถึงพยักหน้ารับ

ยัยน้องแพรวทำหน้าที่ใจรากับพ่อซื้อตุ๊กตาบาร์บี้ให้ทีเดียวยี่สิบตัว รีบคว้ามือฉันจูงไปรวมกลุ่มกับเด็กหน้าจ๊อคอีกสามคน ฉันได้กลิ่นหอมเย็นอ่อนๆ มาจากเสื้อที่เธอใส่ เป็นกลิ่นสะอาดแบบคนชั้นกลางที่มีแม่บ้านคอยซักรีดเสื้อผ้าให้ มีน้องแพรวที่กุมมือฉันก็นุ่มนุ่ม เหมือนมือที่ไม่เคยหยิบจับอะไรเลยในชีวิต นอกจากโทรศัพท์มือถือ ไอแพด และตุ๊กตาหมี

"แต่น้องแพรว คุณครูบอกว่าให้คละชายหญิงไม่ใช่หรอ ตอนนี้นกลุ่มเรามีแต่หญิงล้วน" ยัยหน้าจ๊อคใส่แว่นกลมทักขึ้น ท่าทางเหมือนไม่อยากจะให้ฉันเข้ากลุ่ม

"ตายจริง ลืมคิดไปเลย ทำไงดีละ ชวนม่อนมาแล้วด้วย"

"หาผู้ชายเข้ากลุ่มสักคนสิ เรามีกันแค่ห้า ครูบอกได้ถึงหกคนนี่นา" อีกคนเสนอ

"เออ ไซ้ๆ จริงสิ ใครคิดละ"

น้องแพรวเหลียวซ้ายแลขวาไปรอบห้อง ตอนนั้นทุกคนจับกลุ่มกันได้หมดแล้ว ทีนี้ก็เลยเหลือแต่ไอบอลที่ไม่มีใครอยากชวนเข้ากลุ่มด้วย มันนั่งก้มหน้าแอบเล่นเกมอยู่หลังห้องคนเดียวเหมือนเคย

"อ้อ! น้องแพรว อย่าไปชวนมันเค็ดขาด" ยัยหน้าซาลาเปา ร้องห้ามเมื่อเห็นน้องแพรวจ้องตรงไปยังไอบอล

"ทำไมละ บอลเขาก็เป็นเพื่อนร่วมห้องของเราเหมือนกันนะ"

น้องแพรวผู้แสนดีไม่ฟังเสียงห้ามของเพื่อนๆ เดินรี่เข้าไปใน
อาณาเขตอันเร้นลับของไอ้บอลที่เขาไม่เคยคิดย่างกรายเข้าไป

"บอล เขามีกลุ่มกับเขาหรือยัง"

"กลุ่ม'ไร" ไอ้บอลถามกลับเสียงห้วน ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองด้วยซ้ำ

"ก็กลุ่มรายงานที่ครูสั่งให้พวกเราจับกลุ่มกันไงละ"

ใบหน้าน่ารักมีแววหงุดหงิด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่รักอยู่ดี น้อง
แพรวยื่นเท้าสะเอว ทำเสียงงอแงใส่ไอ้บอล

"นี่! ตกลงเธอรับรู้อะไรในห้องเรียนบ้างสิ นอกจากเล่นเกมไร้สาระ
ของเธอเนอะ"

ได้ผล ประโยคนี้ทำให้ไอ้บอลชะงักก็เหมือนโคนนครตบกลาง
อย่างแรง มันเงยหน้าจากจอแท็บเล็ตขึ้นมองผู้ที่บังอาจสบประมาทเกม
โปรดของมัน แต่ทันทีที่เห็นใบหน้าใสๆ แก้มชมพู ริมฝีปากแดงระเรื่อของ
น้องแพรว ไอ้บอลก็ได้แต่อ้าปากค้าง คำคำที่กำลังจะหลุดจากปากถูกกลืน
หายกลับเข้าไปในคอทันที

"ตกลง เธออยากเข้ากลุ่มพวกเราไหม"

ไอ้บอลยั้งค้ำ พยักหน้าราวกับคนถูกสะกดจิต ทั้งที่มันยังไม่รู้ว่า
กลุ่มที่เธอพูดถึงคืออะไร

"ดี! ึ้นมานี้เร็ว เขาจะเริ่มกันแล้ว"

พูดจบ น้องแพรวก็ตรงเข้าคว้ามือสกรปรกของไอ้บอลอย่างไม่
รังเกียจ จูงมาหากลุ่มของเราที่รออยู่หน้าห้อง ฉับหันหน้าตาเคลิบเคลิ้ม
ของไอ้บอลที่เดินตามน้องแพรวมาค้อยๆ ก็เข้าใจความรู้สึกของมันดี ขนาด
ฉับเป็นผู้หญิงแท้ๆ แต่ได้สัมผัสมืออันแสนนุ่มของน้องแพรวเพียงแปบ
เดียว ก็ยังอดรู้สึกดีไม่ได้เลย แล้วคิดว่าไอ้บอลจะฟินขนาดไหน

หลังจากวันนั้น ไอ้บอลก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน เสื้อผ้าที่เคย
สกปรกอมมแมมก็สะอาดขึ้น ฉับสังเกตเห็นว่ามันแอบหิวผอมด้วยซ้ำเวลาที่
เข้าร่วมทำกิจกรรมกลุ่ม แต่ที่น่าแปลกใจก็คือ มันหมดความสนใจใน
เกมที่เคยคลั่งไคล้ไปเลย ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยแยกขาดจากกัน นั่นเพราะ

ความสนใจเพียงอย่างเดียวของมันเป็นตอนนี้มีแค่...น้องแพรว

พวกเราเนี่ยกันทำกิจกรรมทุกวันหยุดที่บ้านของเด็กคนหนึ่งในกลุ่ม และทุกครั้งไอ้บอลก็จะชี้ซาเล้งส่งน้ำแข็งของที่บ้านไปรอหน้าบ้านนัดหมายแค่เช้า แดมพกขนมขบเคี้ยวมาอีกเพียบ (บ้านมันเป็นร้านโชห่วย) แต่มันจะไม่ยอมมาให้ใครแตะต้องขนมเลย ระหว่างทำรายงานกลุ่ม ถ้าใครเผลอเอื้อมมือไปหยิบขนมของมันล่ะก็ ไอ้บอลจะตีมือเฉียะ แล้วโวยวายเสียงลั่น

"อย่างะ! นี่ขนมของน้องแพรวเท่านั้น เอามือออกไปไกลๆ"

ไม่มีใครกล้ายุ่งกับขนมของไอ้บอลเลย แม้แต่น้องแพรว ไม่ว่าไอ้บอลจะคะยั้นคะยอให้เธอกินยังไงก็ตาม น้องแพรวก็จะเอาแต่นั่งเงิบก้มหน้า ไม่พูดไม่จากับมันอีกแม้แต่คำเดียว ฉันรู้ว่าตอนนั้นเธออายุเพื่อนๆ ในกลุ่มจนหน้าแดง ก็ไอ้บอลมันเล่นจิบเธอซัดขนมคนนั้น ไม่อายุก็บ้าแล้ว

อย่าว่าแต่น้องแพรวเลย ขนาดมันไม่ได้จิบฉัน แต่แค่ได้ยินการมที่มันจิบน้องแพรว ฉันยังอยากจะวิ่งไปอ้วกแตกวันละสามเวลา แล้วคิดดูยัยน้องแพรวที่แสนไฮโซจะทนอะไรแบบนี้ไหวหรือ

"พอได้แล้ว!!! พอซะที!!! บอล ฉันเกลียดนาย!!! ไปให้พ้น ออกจากกลุ่มไปเดี๋ยวนี้เลย ฉันไม่อยากเห็นหน้านายอีกแล้ว!!!"

เสียงน้องแพรวระเบิดใส่ไอ้บอลอย่างเหลือออกในวันหนึ่ง เมื่อมันใช้คารมสะเหล่อยๆ จิบเธออีก วินาทีนั้นทุกคนในกลุ่มรวมทั้งฉันตกใจจนอ้าปากค้าง เพราะไม่เคยเห็นน้องแพรวผู้แสนดีทวาดเสียงดังขนาดนี้มาก่อน แต่แน่นอน คนที่ตกใจที่สุดก็คือ ไอ้บอล

บรรยากาศในกลุ่มตอนนั้นเงิบสนิทจนแทบได้ยินเสียงจิ้งจกจับหางตัวเอง อีคใจต่อมา ไอ้บอลก็ค่อยๆ ขยับตัวลุกขึ้นยืนช้าๆ ก้มหน้าเดินคอตกลงจากบ้าน ซีนซาเล้งของมันแล้วถีบจากไปเงิบๆ

ไม่มีใครได้ข่าวไอ้บอลอีกเลยตลอดอาทิตย์นั้น มันไม่มาโรงเรียน หายหน้าไปเฉยๆ แต่ก็ไม่มีใครสนใจถามถึงมันสักคน สิ่งเดียวที่ยืนยันว่าไอ้บอลไม่อยู่ในห้องก็คือ โถะเรียนหลังห้องข้างถังขยะของมันว่างเปล่า

น้องแพรวเองหลังจากวันนั้นก็ดูเงียบขรึมขึ้น มาเรียนก็ก้มหน้า ก้มตา ไม่มีรอยยิ้มหวานแหววให้เห็นอีก จริงๆ ฉันก็ไม่แคร์อะไรกับทั้งสองคนนั้นหรอกนะ ถ้าหากเขินนั้นไม่บังเอิญที่จักษยานไปเจอน้องแพรวกำลังรอเรียกแท็กซี่กลับบ้านด้วยสีหน้าที่เศร้าๆ คุณก็รู้ว่าไม่เคยกลับบ้านเองมาก่อนในชีวิต

"วันนี้ไม่มีใครมารับเธอ"

ฉันถามเสียงเรียบๆ น้องแพรวพยักหน้า

"อ้อ พ่อโทร. มาบอกว่ารถมีอุบัติเหตุคนุคนุคน้อย แต่พ่อไม่เป็นไร บอกให้เรียกแท็กซี่กลับบ้านเอง"

"จิ้นมาสิ จะไปส่ง"

เธอทำหน้าลึกลับ "จะไหวเธอ บ้านฉันอยู่ไกลนะ แล้วอีกอย่าง..."

"จิ้นมาเหอะ" ฉันตัดคร่ำครวญ

ร่างบอบบางกอดกระเป๋านักเรียนก้าวจิ้นนั่งซ้อนท้าย ฉันถีบ จักษยานออกไปเรื่อยๆ ตามถนน มีอนุ่มๆ เล็กๆ ข้างนั้นเอื้อมมากอดเอา ฉันอย่างกล้าๆ กลัวๆ เหมือนเสียวจะตก

"ม่อน ฉันมีเรื่องอยากคุยกับเธอ"

"เรื่อง"ไร"

"ก็เรื่องนั้นไง...เอ่อ...เรื่องบอลนะ"

"มี"ไรเธอ"

"ถ้าจะให้เล่า มันก็ยาวเหมือนกันนะ วันนี้พอบอกว่าไม่ต้องรีบกลับ เราแวะร้านโดนัทข้างหน้านั้นก่อนคิมัย"

เลยไปอีกสองช่วงตึก เป็นมอลล์เล็กๆ แบบที่มีร้านค้าหลายๆ ร้านรวมกัน ฉันหันหัวจักษยานตรงคิงเข้าไปจอดใต้ต้นไม้ใหญ่หน้าร้านโดนัท

"เธอจำเรื่องวันนั้นได้คิมัย ตั้งแต่วันนั้น บอลเขาก็ไม่มาโรงเรียน ฉันแอบได้ยินเพื่อนบางคนนินทาในห้องน้ำ หว่าฉันเป็นสาเหตุที่ทำให้เขา หายตัวไป"

น้องแพรวพุกขึ้น หลังจากเราเลือกนั่งตรงระเบียงค้านนอกที่

ค่อนข้างเงียบ

"ฉันไม่ชอบเลยที่โดนกล่าวหาแบบนั้น ทั้งๆ ที่ฉันไม่ได้ทำอะไรคิด บอลต่างหากที่ผิด แต่คนอื่นกลับมาโทษฉัน ฉันเกลียด...เกลียดบอล!!!"

น้ำตาหยกหนึ่งเอ่ออยู่ตรงขอบตา ใบหน้าที่เคยน่ารักของเธอ เปลี่ยนเป็นคนละคน

"ตอนแรกฉันก็แค่ส่งสารที่บอลไม่มีใครคบ เลยชวนมาเข้ากลุ่ม ไม่นึกเลยว่าเขาจะมาทำแยะๆ กับฉันแบบนี้ ม่อน เธอไม่รู้หรอกว่าฉันเจออะไรมาบ้าง มีเรื่องอีกเยอะที่ฉันไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง แต่วันนี้ฉันจะเล่าให้เธอฟังให้หมด เพราะฉันอึดอัดมาก"

แล้วน้องแพรวก็เริ่มค้นเล่าๆ เธอเล่าถึงวีรกรรมที่ไ้บอลก่อขึ้น ในช่วงที่มันหายตัวไป น้องแพรวเล่าว่า ทุกเช้าตอนที่พ่อขับรถมาส่งที่โรงเรียน เธอจะเห็นไ้บอลไปซุ่มดักรอเธอที่พงหญ้าข้างบ้าน วันแรกๆ พอเห็นรถผ่านหน้าไป มันก็ชะเง้อมองตาม น้องแพรวเห็นแต่ไม่กล้าบอก พ่อ เธอเล่าว่าตอนแรกแค่รู้สึกไม่พอใจ คิดว่าเคียวเจอกันที่โรงเรียน จะไปเตือนมันว่าอย่าทำแบบนี้ แต่ปรากฏว่ามันหยุดเรียนไปคือๆ เย็นนั้น ตอนพ่อขับรถพาเธอกลับบ้าน มันก็ยังซุ่มอยู่ที่เดิม เอาแต่จ้องมองรถ จนเลี้ยวเข้าไปในบ้าน และนั่นทำให้น้องแพรวเริ่มรู้สึกกลัว

เหตุการณ์เกิดขึ้นซ้ำๆ แบบนั้นสองวันติดกัน จนพ่อสังเกตเห็นจึงถาม น้องแพรวตัดสินใจเล่าให้พ่อฟัง พ่อซึ่งหวงลูกสาว (ตามประสาพ่อที่มีลูกสาวสวย) โกรธมาก วันรุ่งขึ้นพ่อเห็นไ้บอลมาซุ่มรออีก พ่อจึงจอดรถลงไปไล่ตะเพิด ไ้บอลตกใจวิ่งหนี แต่พ่อตอนเย็นก็กลับมาซุ่มรอที่เดิม จนพ่อต้องรู้ว่าเขาเอาตำรวจมาจับ มันถึงได้วิ่งขึ้นชาเล้งส่งน้ำแข็งแล้ว ถีบหนีไป

น้องแพรวนึกว่าเรื่องสงบแค่นั้น เพราะเข้าวันต่อมาก็ไม่เห็นไ้บอลมาซุ่มที่พงหญ้าเหมือนทุกวัน แต่ที่ไหนได้ พอรดแล่นไปได้อีกหน่อย เธอเหลือบมองกระจกส่องหลังก็เห็นไ้บอลวิ่งไล่ตามรถมาติดๆ แกรมร้อง ตะโกนเสียงดังลั่นไปทั้งซอย

"น้องแพรว!!! บอลชอบน้องแพรวจริงๆ นะ น้องแพรวสงสารบอล ค่ายเถอะ!"

พ่อทั้งโกรธทั้งตกใจ ทำท่าจะจ่อครกลงไปเล่นงานมัน แต่น้องแพรวเป็นคนบอกพ่อให้เหยียบคันเร่งพารถออกไปจากที่นั่นอย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นว่าไอ้บอลเริ่มก่อความมากขึ้น พ่อจึงคัดสินใจจะไปฟ้องครูประจำชั้นให้ทำโทษมัน แต่น้องแพรวอีกนั่นแหละที่ห้ามไว้ เพราะเธออายุไม่อยากจะเฝ้าเรื่องกระจายไปถึงหุครูและเพื่อนร่วมห้อง แค่นี้เธอก็ถูกแม่ทำจนจะแะอยู่แล้ว พ่อจึงยอมตามที่เขาขอร้อง แต่พ่อบอกว่าถึงยังไงก็ต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อหยุดเรื่องบ้าๆ นี้

พ่อไปที่บ้านไอ้บอลซึ่งเป็นร้านโชห่วยอยู่ในซอยถัดไป และรายงานพฤติกรรมให้พ่อแม่มันรู้ พ่อแม่ไอ้บอลรีบปากว่าจะปรามลูก ทั้งสองคนค่ามันอย่างรุนแรง จนไอ้บอลโมโหหนีออกจากบ้านไป

"เรื่องเกิดเมื่อสองวันก่อน แล้วเมื่อวานบอลเขาก็ไม่มาซ้อมครอฉันอีกเลย" น้องแพรวถอนใจ

"ฉันคิดว่าเขาคงไม่กล้าอีกแล้ว เรื่องที่อยากเล่าให้เธอฟังก็มีแค่นี้แหละ"

น้องแพรวหยุดนิ่งไปแป๊บหนึ่งก่อนหันมามองหน้าฉัน

"ม่อน เธอเข้าใจฉันใช่ไหม เธอรู้แล้วนี่ว่าฉันเจออะไรมา เพราะฉะนั้นฉันอยากให้เธอรับรู้ว่าฉันไม่ได้เป็นฝ่ายผิด สิ่งที่เกิดขึ้นกับบอลเพราะเขาทำตัวเองทั้งนั้น ไม่เกี่ยวอะไรกับฉันเลย ถ้าเป็นไปได้ ฉันอยากให้บอลตายๆ ไปให้พ้นจากชีวิตฉันเสียที!"

ประโยคสุดท้าวฟังดูเยือกเย็น เหมือนจะเค้นออกมาจากความรู้สึกที่แท้จริงของเธอ!

เราจบการพูดคุยกันแค่นั้น แคศศุคท้ายของวันหมดไปแล้ว ความ
มืดเริ่มเข้าปกคลุมขณะที่ฉันขี่จักรยานไปส่งน้องแพรวที่บ้าน พอเลี้ยว
เข้าไปในซอยก็เห็นคนกลุ่มใหญ่กำลังมุงดูอะไรบางอย่าง ส่งเสียงวิจารณ์
เอะอะ ตรงกลางถนนมีรถตำรวจจอดอยู่คันหนึ่ง เห็นรถของร่วมกตัญญู
ขับผ่านออกไปอย่างรวดเร็ว เปิดไฟฉุกเฉิน เสียงไซเรนดังโหยหวน

"พ่อ!!!"

น้องแพรวร้องเรียกด้วยความตกใจ เมื่อเห็นรถของพ่อจอดอยู่หลัง
รถตำรวจ รอยเลือดขนาดใหญ่สาครกระเซ็นบนพื้นถนนเป็นทางยาว และ
เปรอะไปทั่วกระจังหน้าและกระจังรถที่ยุบตัวเข้าไปเหมือนมีอะไรพุ่ง
เข้าชนเต็มแรง

"พ่อ! นี่...นี่มันอะไร เกิดอะไรขึ้น!"

น้องแพรวโผล่ลงจากจักรยาน วิ่งแหวกกลุ่มคนมุงดูเข้าไป พ่อยืน
พูดกับตำรวจสองนายที่ดูเหมือนกำลังสอบสวนเรื่องที่เกิดขึ้น พ่อตกใจเมื่อ
เห็นลูกสาวเผล่มา

"แพรว! รีบเข้าบ้านก่อนลูก ไม่มีอะไร เคียวทางนี้พ่อจัดการเอง"

"ไหนพ่อโทร. ไปบอกว่าเกิดอุบัติเหตุชนิดหน้อย แต่...นี่มัน..." ฉันได้ยินเสียงน้องแพรวละล่ำละลักถาม

"แม่...มาพาลูกเข้าบ้านเร็ว" พ่อหันไปขอความช่วยเหลือจากแม่ ซึ่งรีบเข้ามาพาน้องแพรวออกไปทันที

ฉันหยุดยืนดูภาพทั้งหมดด้วยสีหน้านิ่งเฉย เพราะตอนนั้นฉันได้กลิ่นทะแม่งๆ บางอย่าง ได้ยินเสียงคนมุงดูคุยกันถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ไม่นาน

พอให้การกับตำรวจว่า ราวๆ บ่ายสี่โมงได้ขับรถออกจากบ้านเตรียมตัวไปรับลูกสาวที่โรงเรียนเหมือนที่เคยทำมาทุกวัน ระหว่างที่รถขับมาถึงกลางซอย จู่ๆ ไลน์บอลก็โผล่ออกมาแล้ววิ่งเข้าประสานงารถอย่างแรง ร่างของมันกระเด็นไปไกลจากจุดที่รถเบรกเกือบห้าเมตร กระดูกมันหักทั้งตัว ขาซ้ายพลิกกลับขึ้นไปพาดบนหน้าอก ทะโหลกแตก มันสมองไหลนอง มีคนบอกว่าตอนตายไลน์บอลยังลื้มคาโพลงเหมือนพยายามจดจำภาพวินาทีสุดท้ายในชีวิต

ตำรวจสันนิษฐานเบื้องต้นว่า ไลน์บอลเจตนาฆ่าตัวตายด้วยการวิ่งเข้าใส่รถ เพราะตามหลักแล้วรถที่วิ่งในซอยส่วนใหญ่จะใช้ความเร็วปานกลางไม่เกิน ๓๐ กม./ชั่วโมง ซึ่งไม่น่าจะทำให้เกิดการชนที่รุนแรงขนาดนี้ได้ หากผู้ตายไม่เจตนาวิ่งเข้าไปประสานงากับรถด้วยความเร็ว ฉันสังเกตเห็นรอยรถเบรกจนล้อไหม้เป็นทางยาวอยู่บนพื้นถนนด้านหลัง

ส่วนพ่อแม่ไลน์บอลให้การว่า คืนก่อนเกิดเหตุ ไลน์บอลที่หนีออกจากบ้านตั้งแต่เมื่อวานขึ้น แอบกลับมาขโมยเหล้าที่ร้านไปสองขวด ตอนตายศพของมันยังมีกลิ่นเหล้าหึ่ง คาดว่าไลน์บอลคงจะกินเหล้าจนเมาไม่ได้สติ ก่อนจะคึกสั้นฆ่าตัวตาย

มีบางอย่างที่ฉันยังไม่ได้เล่าให้น้องแพรวฟังตอนเราคุยกันที่ร้านโดนัท อาจจะเพราะน้องแพรวไม่ได้ถาม และฉันเองก็คิดว่าเธอแค่ต้องการระบายความอัดอั้นเรื่องไลน์บอล คงไม่อยากรู้อะไรที่ฉันจะเล่า ซึ่งน่าจะทำให้เธอกลุ้มใจกว่าเดิม ฉันเลยได้แต่หุบปากเงียบ

เมื่อคืนตอนสามทุ่ม ฉันขี่จักรยานกลับบ้านหลังจากออกมาซื้อของที่เซเว่นหน้าปากซอย ตอนขี่ผ่านตึกแถวร้างกลางซอย ที่ป่าเคยเตือนว่าไม่จำเป็นอย่าผ่านตรงนี้ตอนกลางคืนเค็ดคขาดเพราะมันอันตราย แถวนั้นไม่มีแสงไฟจากบ้านคนเลย รอบๆ บริเวณนั้นจึงมืดสนิท แต่คืนนี้กลับมีแสงสว่างจากกองไฟเล็กๆ ลอดออกมาจากตึกร้างนั้น เงาตะคุ่มของใครคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างกองไฟ ฉันพยายามไม่มองและเร่งฝีเท้าปั่นจักรยานผ่านไปให้เร็วที่สุด

"ม่อน!!!"

เสียงตะโกนเรียกมาจากข้างใน ไอ้บอลนั่นเอง มันวิ่งผลุนผลันออกมาด้วยอาการซีใจที่เห็นฉัน

"ม่อน เคี้ยวเค้! อย่าเพิ่งไป มาคุยกับกูก่อน"

"เรื่อง'ไร"

ฉันหยุดจักรยาน ขณะมันโซเซมาถึงตัว กลืนเหล้าโซยมาแต่ไกล

"กูอยากคุยกะมึง อยู่คุยกับกูแป๊บนึงนะ นะๆ กูขอรับรองละ ไม่มีใครอยากคุยกับกูเลย"

หางเสียงสั้นครีอน่าสงสาร ฉันจึงจำใจเดินตามมันเข้าไปในตึกแถวร้างนั้น ภายในมีแต่กลิ่นขยะ แสงจากกองไฟส่องให้เห็นเศษแก้ว ขวดกระติ่งแดง กระป๋องโค้ก ซองบุหรี่ปะล่า และถ้วยมา่ากระจายเกลื่อนเต็มพื้น ไอ้บอลนั่งลงข้างกองไฟ คว่าเหล่าที่เหลื่ออยู่ครึ่งขวดขึ้นมาคัมอีกๆ ขณะที่ฉันยืนรักษาระยะห่างประมาณสองเมตร กะว่าถ้ามีอะไรจะได้วิ่งหนีขึ้นจักรยานได้ทัน

"ม่อน กูอยากคุยกับใครสักคน ไม่งั้นกูคงกลุ้มใจตายแน่ๆ"

มันพูดโดยไม่มองหน้าฉัน คอห้อยพับลงมาข้างหน้า

"มึงก็รู้ ใครๆ ก็รู้ว่ากู...กูชอบน้องแพรว...ชอบจริงๆ ชอบมากๆ จะเรียกว่ารักเลยก็ได้ แต่ตอนนี้กูกำลังอหึก เพราะน้องแพรวเกลียดกู กูรู้ว่ากูทำตัวที่ง่านาราคาญ แต่กูจีบผู้หญิงไม่เป็น ไม่เคยจีบมาก่อน นี่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้น้องแพรวหันมาสนใจคนเรื้อนๆ อย่างกู"

"แต่วิธีซะเหลือๆ ของมึงไม่ได้ผลหรอก เชื้อสิ มีแต่ยิ่งทำให้น้อง
แพรวหนีห่างจากมึง"

ฉันคัดสินใจบอกมันตรงๆ ซึ่งก็ได้ผล ไ้บอลอึ้งไปพักหนึ่ง

"ใช่ แต่ตอนแรกกูไม่รู้ไง กูมารู้ความจริงเอาตอนที่น้องแพรวควาก
ใส่และบอกไม่อยากจะเห็นหน้ากูอีก"

สายตาเลื่อนลอยของมันมองเหม่อไปยังเปลวไฟที่ลามเลียเศษขยะ
ตรงหน้า ฉันแอบเห็นเหมือนมีหยคน้ำใสๆ เคลือบอยู่ในดวงตาที่แดงก่ำ

"กูงงเข้าใจผิดไปเองแหละ ที่จู่ๆ น้องแพรวก็มาทำตักกับกู แล้วเสือก
คิดเป็นตุเป็นตะว่าเขาชอบกู แต่จริงๆ แล้วเขาแค่เวทนากูที่ไม่มีใครคบ
ต่างหาก"

ในแง่นี้ฉันเข้าใจความรู้สึกของไ้บอลดี ฉันเองก็ไม่มีใครคบเหมือน
กัน เพียงแต่ฉันสับสนกับการที่ไม่มีใครคบ และไม่ชอบให้ใครมาเวทนา

"แต่กูไม่รู้จะทำไง ตอนนี้กูรักน้องแพรวไปแล้ว รักจนหมดหัวใจ กู
ตายได้เลยนะถ้าไม่ได้เห็นหน้าน้องแพรวอีก ม่อน กูจะทำยังไงดี"

ฉันได้แต่นิ่งเงียบ ประโยคสุดท้ายของไ้บอลยังก้องอยู่ในหูจนถึง
ตอนนี้ กลุ่มคนมุงดูเหตุการณ์เริ่มสลายตัวไปเมื่อไม่มีอะไรสนุกๆ ให้เม้าท์อีก

ร่างยับเยินไร้ลมหายใจของไ้บอลถูกรถร่วมกตัญญูนำออกไปแล้ว
แต่เชื่อไหม ฉันยังสัมผัสได้ถึงร่องรอยของมันวนเวียนอยู่รอบๆ ที่เกิดเหตุ
ฉันได้กลิ่นเหล้าจางๆ เหมือนตอนที่เจอมันครั้งสุดท้ายแทรกอยู่ในท่ามกลาง
กลิ่นควาเลือดที่ยังใหม่สด...

"ไอ้ ม่อน... กู รู้ ว่า มึง ได้ ยิน กู"

ตอนนั้นเอง ฉันได้ยินเสียงหวีดหวิวของสายลมที่ฟังเหมือนเสียง
ไ้บอล เสียงนั้นกำลังพยายามสื่อสารกับฉัน

"เรื่องทั้งหมดไม่ได้เป็นแบบที่คนอื่นพูดกัน กูโดนกล่าวหา แต่กู
บอกใครไม่ได้ เพราะไม่มีใครได้ยินกูอีกแล้ว..."

และแล้วสิ่งที่จะเรียกว่าวิญญาณหรืออะไรก็ตามที่ยังหลงเหลืออยู่
ของไ้บอล ก็เริ่มเล่าความจริงให้ฉันฟัง...

ก่อนตายไม่ถึงชั่วโมง ไอ้บอลที่กำลังเมาออกมาซุ่มคักรอน้องแพรว ในพงหญ้าที่เดิม มันอยากเห็นหน้าน้องแพรวคนที่มันรักอีกสักครั้ง เป็นครั้งสุดท้าย เพราะมันตัดสินใจแล้วว่า จะเลิกเรียนและไปอยู่ที่บ้านขายของ จะได้ตัดใจจากน้องแพรวเสียที มันเฝ้ารออย่างอดทนเพื่อจะบอกน้องแพรว ตอนนั้นเป็นเวลาใกล้เลิกเรียนเหมือนที่มันเคยมาคักรอทุกวัน สักพักมันก็ได้ยินเสียงรถ

มันวิ่งไปยืนขวางกลางถนน หันหน้าไปทางปากซอยเพราะคิดว่าน้องแพรวกลับมาแล้ว มันไม่รู้วารถนั้นพุ่งมาจากด้านหลัง วันนั้นพื่อน้องแพรวออกจากบ้านสายจึงเร่งความเร็วรถเพื่อจะไปปรับน้องแพรวให้ทัน

เมื่อเห็นถนนข้างหน้าว่างเปล่า ไอ้บอลก็รู้ว่าไม่ใช่แล้ว มันหันกลับมาและเห็นว่ารถของพื่อน้องแพรวอยู่ห่างไปประมาณร้อยเมตร ไอ้บอลกางแขนออก ตะโกนเรียกถ่มถน

"น้องแพรว!!!"

รถคันนั้นชะลอตัวเหมือนจะหยุด แต่สักพักกลับเร่งความเร็วขึ้น และพุ่งตรงเข้าชนไอ้บอลอย่างแรงจนร่างมันกระเด็นไปไกล

เสียงเบรคดังขึ้นหลังจากเสียงเนื้อปะทะเหล็กดังสนั่นหวั่นไหว แล้วทุกอย่างก็เงียบสนิท

ความเย็นยะเยือกจู่โจมเข้าใส่จนสั่นสะท้านไปทั้งตัว รวากับฉันเป็นคนโคตรรถชนเสียเอง ขณะที่เสียงและกลิ่นของไอ้บอลค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับความจริงที่มีแต่ฉันกับฉันเท่านั้นที่รู้...

ความรักและความเกลียดชังทำให้มนุษย์ทำสิ่งที่อำมหิตได้เกินกว่าใครจะคาดคิด!

นั่นคือครั้งแรกที่ฉันรับรู้ถึงความสามารถพิเศษที่ตัวเองมี

มันเริ่มมาตั้งแต่วันที่พ่อแม่ฉันประสบอุบัติเหตุรถยนต์เมื่อสิบสามปีก่อน

ตอนนั้นฉันอายุแค่สี่ขวบ เป็นคนเดียวที่รอดมาได้!

นั้

"อึ้น้ำ! แม่มีงเป็นหมาเหาะ"

เสียงตะโกนคังมาจากกลุ่มเด็กนักเรียนหญิง ตามด้วยเสียงหัวเราะ ครึ้นเครงราวกับกำลังดูเกมโชว์หรือตลกคาเฟ่ในทีวี

เด็กสาวสะคุ้ง หันไปมองทางคันเสียง เห็นเด็ก ม.๖ กลุ่มหนึ่งกำลัง ล้อมวงแชาวใครบางคนอย่างสนุกสนาน พอมองตามก็เห็นนักเรียนหญิง อีกคนยื่นชะโงกหน้าจนเกือบชิดกำแพงคึก ทำจุมุกฟุดฟิดไปมาเหมือนหมา กำลังค้มกลืนย้งงย้งงั้น ดูท่าทางเธอมีสมาธิกับการค้มอย่างเอาเป็น เอาตาย ไม่สนใจเสียงเยาะเย้ยถากถางจากเด็กกลุ่มนั้นเลย

เด็กสาวถอนใจ วันแรกที่มาเรียนก็เจอเรื่องแปลกๆ เข้าให้แล้ว ไม่รู้จะอยู่ที่นี้รอกคไหม หลังจากย้ายโรงเรียนมาไม่ค้ำกว่าสามแห่งในปีเดียว ทำให้เธอไม่มีเพื่อนสนิทเลย ถ้าหากต้องรับมือกับแก๊งเด็กแสบ พวกนี้ คงไม่มีใครช่วยเธอได้แน่นอน

ย้งหัวหน้าแก๊งรวบผมเป็นหางม้า หน้าตาเกรียนเอาเรื่อง แม้ว่าจริงๆ แล้วหล่อนจะหน้าตาน่ารักทีเดียว เธอได้ย็นเพื่อนๆ เรียกว่า 'เพียงฟ้า' ท่าทางจะแสบสุดในโรงเรียน

ส่วนยักษ์คนที่กำลังยืนคมกำแพงนั้นชื่ออะไรก็ไม่รู้ หน้าตาเกลี้ยง
 เกลา ตากลมแป้วเป็นจุดคำสองจุดเหมือนตัวการ์ตูนเฮลโลคิตตี้ เสียอย่าง
 เดียวหล่อนิ่งเกินไปเหมือนคนซาค่านไร้ความรู้สึก ก็คิดดูสิ โคนรูมแซว
 รุมอำขนาคันนั้นยังไม่รู้สึกอะไร ถ้าเป็นฉันทานนี้คงวิ่งหนีไปแอบร้องไห้
 คนเดียวในห้องน้ำแล้วละ เด็กสาวคิด

"ไม่! ไม่เอา! โอ้วเว้ย! อย่ามายุ่งกับฉันได้มัย ไปๆ ไปไหนก็ไป!"

จู่ๆ ยัยเด็กคมกำแพงก็โพล่งขึ้น แล้วเดินหนีออกจากตรงนั้นไปคือๆ

"เฮ้ย! พวกมึงดูคะ อีบ้าแม่งพูดคนเดียวอีกแล้ววะ เห็นมัย! กู
 บอกแล้วว่าแม่งเพี้ยน"

เพียงฟ้าพูดเสียงดังให้ทุกคนได้ยิน แก๊งเด็กแสบหัวเราะฮาแตก
 เด็กสาวชะเง้อมองตามไป คือเข้มขงเธอขมวดเข้าหากัน เอ...หรือยัยนั้น
 จะเพี้ยนจริงๆ หว่า แต่ไม่รู้ทำไมเธอกลับรู้สึกถูกชะคาบกับหล่อนอย่าง
 ประหลาด หรืออาจเพราะทั้งคู่เป็นตัวประหลาดเหมือนกัน

เด็กสาวมีชื่อจริงว่า 'พิชญญริศณา' ชื่อยาวตัวสะกดเยอะจนอ่าน
 ไม่ออก แบบที่คนสมัยนี้นิยมกัน ชื่อเล่นว่า 'แอน' เป็นเด็กหญิงตัวเล็ก
 หน้าตาดี สวยเกินหน้าเกินตาคนอื่น และดูเป็นสาวกว่าเด็กวัยสิบเจ็ด
 ค่ายกัน วันแรกที่แอนถูกมาเซอร์ออคเรย์ ครูฝ่ายปกครองพามาแนะนำตัว
 หน้าชั้น เด็กคนอื่นๆ ในห้องจึงออกอาการหมั่นไส้ความสวยของแอน
 มากกว่าจะต้อนรับ โดยเฉพาะยัยเพียงฟ้าและแก๊งสาวแสบของเธอ

"อย่าเสือกมาทำตอแหลเป็นพวกสวยใสไร้สมองให้เห็นละกัน กูจะ
 ตบให้หน้าแตกจนแฉีปะอะไรก็เอาไม่อยู่เลย คอยดูคะ"

แอนได้ยินเสียงคำล่อยๆ ดังมาจากแก๊งของเพียงฟ้า แต่เธอต้อง
 ทำเป็นไม่ได้ยิน เพราะไม่อยากมีปัญหากับใครในวันแรกของการเป็นเด็ก
 ประจำที่นี่ แต่เอาเข้าจริงเธอก็เริ่มชินเสียแล้ว เพราะเหตุการณ์แบบนี้เกิด
 กับเธอเป็นประจำในทุกรางเรียนที่ผ่านมา

ทว่าสายตาคูหนึ่งที่จ้องมองอย่างเฉยชามาจากหลังห้อง กลับทำให้
 เธอหันไปจ้องต้องหันไปมองตอบด้วยความสนใจ ดวงตากลมเป็นจุดคำ

เหมือนเฮลโลทิดดี้ของชัยเด็กคมกำแพงคนนั้นไม่มีที่ทำอินตียินร้ายขณะ
จ้องประสานตากลับมา แอนสัมผัสได้ถึงการสำรวจตรวจตราไว้กับจะ
อ่านเข้าไปในความคิดของเธอ ที่สำคัญเธอได้กลิ่นอายของมิตรภาพเล็กๆ
ส่งผ่านสายตาเย็นชาคู่ นั้น แม้จะเพียงแวบเดียวก่อนจะก้มหน้าลงไปสนใจ
หนังสือบนโต๊ะต่อ เพียงแค่นั้นก็ทำให้หัวใจแอนพองโตราวกับลูกโป่ง
สวรรค์อัคแก๊สตามงานวัด

คืนแรกในชีวิตนักเรียนประจำไม่ได้ทำให้แอนเครียดเท่าที่คิด

แม้โรงเรียนก่อนหน้านั้นเป็นแบบไปเช้าเย็นกลับ กลางคืนได้นอนคนเดียว
ในห้องส่วนตัว ที่นี่เธอต้องนอนบนเตียงแคบๆ เหมือนเตียงสนามรวมกับ
เด็กผู้หญิงอีกยี่สิบกว่าคนในห้องนอนรวมขนาดใหญ่ แต่การได้นอนโดย
มีคนอ่อนอยู่ด้วยเป็นครั้งแรกก็ช่วยให้เธอไม่เหงาเท่าเมื่อก่อน แอนยังตื่นตา
ตื่นใจกับเสียงพูดคุยจ้อกแจ้ก เสียงหัวเราะของพวกเด็กสาว ห่อขนมที่
ถูกแอบแจกจ่ายแบ่งกันกินโดยไม่ให้ครูเวรรู้ และการล้อมวงเล่าเรื่องผี
ภายใต้แสงเทียนสลัว ซึ่งน่ากลัวแต่น่าสนุกในเวลาเดียวกัน

แม้ว่าแอนจะไม่ได้ไปร่วมวงด้วย เพราะเธอเป็นเด็กแปลกหน้าที่
ไม่มีใครต้อนรับ ถึงอย่างนั้นการได้ฟังคนอื่นคุยกันก็ทำให้ความง่วงที่
สะสมมาทั้งวันหายเป็นปลิดทิ้ง

"ตีพรธรรณวดีที่พวกเรานอนอยู่นี้ เมื่อก่อนเคยเป็นวังเก่า เจ้าของ
วังชื่อ หม่อมเจ้าพรธรรณวดี รัชมี"

เสียงเยือกเย็นของชัยเพียงฟ้าเริ่มคืนเล่าเรื่อง เด็กสาวทั้งแก๊ง
ค่อยๆ ล้อมวงเบียดชิดเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว บางคนหันซ้ายหันขวา
ล่อกล่อก เพราะรู้ว่าคืนแบบนี้ เคี้ยวต้องมีผีโผล่ออกมาแน่ๆ

"เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน ท่านหญิงพรธรรณวดีถูกฆาตกรรมอย่าง
สยดสยองโดยคนสวนเก่าแก่ภายในวังของท่านเอง..."

แอนนอนฟังโดยไม่จำเป็นต้องเงี่ยหู เพราะเสียงเล่านั้นฟังชัดเจน
ราวกับต้องการให้เธอได้ยิน หรือนี่จะเป็นหนึ่งในวิธีรับน้องใหม่ในวัน

แรกขึ้นตึกนอนที่เธอเคยถูกเตือนมา ถ้าใช้มันก็ได้ผลจริงๆ นั่นแหละ เพราะแอนรู้สึกถึงขนแขนที่พร้อมใจกันลุกชู จนผลอดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุม ถึงคอทั้งที่อากาศในห้องค่อนข้างอบอ้าว

"ต่อมาคนสวนถูกประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า แม้จะยืนยันว่าตัวเองเป็นผู้บริสุทธิ์ ตั้งแต่บัดนั้นมาทุกคืนเดือนแรม ๑๕ คำซึ่งเป็นวันเกิดเหตุฆาตกรรม จะมีคนได้ยินเสียงคนสวนร้องไห้กระซิกๆ คังแว่วมาจากในตึกพรรณวนดี..."

"ฮือๆ...ฉันไม่ได้ทำ...ฉันไม่ได้ทำจริงๆ...ช่วยฉันด้วย...ใครก็ได้ช่วยฉันที!!!..."

เพียงฟ้าทำเสียงแหบเครือได้น่ากลัวเหมือนวิญญาณคนสวนมายืนร้องไห้อยู่จริงๆ เรียกเสียงครางฮือด้วยความสยองจากเด็กทั้งกลุ่มรวมทั้งแอนที่แอบฟังอยู่ด้วย

แอนเหลียวมองไปรอบห้องอย่างหวาดๆ เปลวเทียนที่วูบไหวอยู่กลางวงทำให้เกิดเงาคำเต้นเร้าไปมาบนกำแพง เธอสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นร่างหนึ่งนั่งหัวโค้งตรงปลายเตียงถัดไป ร่างนั้นหันหลังให้และมีผ้าห่มคลุมมิดถึงหัว เห็นแสงสีฟ้าเรื่อๆ ลอดออกจากผ้าห่ม แสงนั้นขยับไปมาเหมือนกับเวลาที่เราเปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้ในความมืด

แอนโล่งอก เมื่อนึกขึ้นได้ว่านั่นคือเตียงของยัยเด็กคนกำแพง ขณะที่คนอื่นกำลังลุ้นระทึกกับเรื่องผีของเพียงฟ้า แต่ยัยนี่กลับลุกมานั่งคลุมโปงท่าอะไรก็กักอยู่คนเดียว พิลึกคนจริงๆ

"ต่อมาตึกนี้ตกทอดให้ทายาทและได้รับการเปลี่ยนมือมาอีกหลายทอด กลายเป็นวิทยาลัยบริหารธุรกิจชายล้วนอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายจึงเปลี่ยนเป็น 'โรงเรียนซังค์มารีอาคอนแวนต์' ที่เรากำลังเรียนอยู่นี้..."

ยัยหัวใจหยุดสำรวจปฏิภณคนฟังที่มีต่อการเกริ่นนำเรื่องของเธอ เมื่อเห็นว่าทุกคนกำลังกลัวได้ทีแล้ว หล่อนจึงหยิบเทียนมาถือให้แสงส่องใต้คางแบบที่ทุกคนชอบทำเวลาจะทำผีหลอกใคร กระแอมหนึ่งทีก่อนเข้าเรื่อง...

คืนหนึ่ง มีเด็กประจำแอบหนีเที่ยวคอนกลางคืน ยัยนี้กลับดึกหลังเวลาประตูใหญ่ปิดแล้ว เลยต้องมุดเข้ามาทางรอยแยกตรงกำแพงรั้ว แล้วย่องมาทางคานหลังดึก ตรงหน้าค่างบานสุดท้ายที่เด็กหนีเที่ยวทุกคนจะรู้กันดีว่ามันไม่ใส่กลอน

ยัยนั้นรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดสายเคี้ยวกลับมาเป็นชุดนอนของเด็กประจำ เสร็จแล้วก็แ้มหน้าค่างบานนั้นปีนกลับเข้าไปในดึกอย่างเงิบเงียบ พยายามไม่ให้มีเสียง...

ตอนที่กำลังเดินผ่านโถงกลางไปที่บันไดใหญ่เพื่อขึ้นดึก ก็ได้ยินเสียงแผ่วเบาลอยมาตามลม พอลองเงี่ยหูฟังก็เริ่มจับได้ว่ามันเป็นเสียงคนเสียงแหบพร่าเหมือนคนแก่ กำลังร้องให้สะอึกสะอื้นน่าสงสาร ใครกันนะมาร้องให้ดึกคืนปานนี้ ยัยนั้นสงสัย

"โอ! มึงจะสงสัยทำอะไรอะไร...รีบๆ ขึ้นดึกไปเลยดิอะ"

เด็กอ้วนหน้าจืดใส่แว่นกลมบ็อกร้องแทรกเสียงสั่น คุณ่าจะปอดแตกกว่าเพื่อน เพียงฟ้าอมยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนเล่าต่อ...

ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ยัยเด็กนั้นก็เลยค้นหาที่มาของเสียงลึกลับก็พบว่าเสียงร้องให้ดังมาจากห้องห้องหนึ่งตรงสุดทางเดินของโถงเสียงนั้นเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ เด็กสาวเดินตรงเข้าไปซำๆ จนไปหยุดยืนหน้าประตูบานนั้น และพบว่ามันใส่กุญแจล้ามโซ่อยู่ ห้องนั้นนะ ใครๆ ก็รู้ว่ามันเป็นห้องเก็บของที่ถูกรูปิดตายไม่ได้ใช้งานมานานแล้ว...

แต่เสียงร้องให้ดังมาจากในห้องนั้นแน่นอน เด็กสาวตัดสินใจเขย่า

ประจักษ์...

"ใครนะ...ใครอยู่ในนั้นอะ"

ไม่มีเสียงตอบ กระทั่งเสียงร้องไห้ก็หยุดไปคือๆ บรรยากาศตอนนั้นเงียบผิดปกติ เด็กสาวได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นโครมคราม ขณะก้มลงเอาตาแนบตรงรอยแยกของบานประตู มองเข้าไปในห้อง...

ดวงตาข้างหนึ่งจ้องมองกลับมา! ไกลจันแทบจะหายใจรอกัน!

เด็กสาวสะดุ้งเฮือก มงะถอยหลังล้มลงกันจ้าเบา เธอรู้ทันทีว่าสิ่งที่กำลังเจออยู่คืออะไร จึงลนลานลุกยืนตัวสั่น

ประตูเปิดออกอย่างแรงจนโซ่คล้องประตูขาดสะบั้น ร่างขาวซีดของชายชราผมหาวทั้งหัวยื่นอยู่ตรงนั้น ยกมือปิดป้องเหมือนกลัวอะไรบางอย่างที่มองไม่เห็น

"อย่า...ไม่...ไม่...ฉันไม่ได้ทำ ฉันเป็นผู้บริสุทธิ์...อย่า!!!"

เสียงป็นคังขึ้นห้านัด ร่างนั้นสะบัดไปมา กระสุนทะลุกลางหน้าอก เลือดพุ่งกระฉูด ใบหน้าชายชราค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเน่าเฟะอย่างรวดเร็ว เนื้อหนังหลุดล่อน น้ำเหลืองน้ำหนองไหลเยิ้ม ปีศาจชายชราเดินตรงเข้ามาพลงยื่นมือไปข้างหน้า...

"ช่วย ย คั ว ย...ช่วย ย ฉั น คั ว ย!!!"

และก่อนที่เด็กสาวจะทันตั้งตัว ลูกตาทั้งสองข้างของชายชราก็ถลนจนหลุดห้อยลงมาสองข้างแก้ม หนองกินศพตัวเล็กๆ นับพันทะลักออกมาซ่อนไซใบหน้าจนยัวเหยียด เป็นภาพที่ชวนขนลุกขนพองยิ่งนัก!

เด็กสาวกริคร้องคังลั่นด้วยความหวาดกลัวสุดชีวิต หันหลังกลับวิ่งหนีไปจากตรงนั้นทันที

บันไดขนาดใหญ่ทำค้ำยไม้สักทอดยาวขึ้นไปบนตึกนอน เด็กสาว
วิ่งพรอคพรอคขึ้นไปอย่างไม่คิดชีวิต ขณะกำลังเลี้ยวผ่านมุมกำแพงตรง
ที่พักบันได ก็ได้ยินอีกเสียงหนึ่งคังขึ้น... เธอชะงักเท่าหันไปคูซ้าๆ

ตรงกำแพงมุมพักบันไดนั่นเอง เธอได้ยินเสียงประหลาดคัง คิง!...
คิง!...คิง! เหมือนมีใครกำลังทุบกำแพงมาจากข้างในตลอดเวลา เด็กสาว
หน้าซีดตัวสั่น อ้าปากจะร้องแต่ไม่มีเสียง ได้แค่จ้องมองตาเบิกโพลงไปที่
กำแพง

ทันใดนั้น บนผนังก็ปรากฏรอยชุกชีคังขึ้น เหมือนมีมือที่มองไม่เห็น
เอาวัตถุแข็งๆ ชูกลงไปบนเนื้อปูนจนเป็นร่องลึก ร่องนั้นรวมตัวกันเป็น
ลายมือโย้เย้ออ่านได้ความว่า...

๕ ๖ ๗ ๘ ๙

เลือดแดงฉานไหลซึมออกมาตามตัวอักษร ราวกับกำแพงปูนนั้น
เป็นเนื้อหนังของมนุษย์ เด็กสาวตัวสั่น ขยับเท้าจะวิ่งหนี...

เคอะแก๊งสลายวงอย่างรวดเร็ว แยกย้ายกันโคคกลับขึ้นเตียงใครเตียงมัน
อย่างซูลมุน

ประตูห้องนอนรวมเปิดผลัะออก 'มาเซอร์ออคเรย์' ครูหม่อมร่าง
ท้วมในซุกแมซีไผ่ล่พรวดเข้ามา เอ้อมมือเปิดสวิชไฟข้างประตู ทั้งตึก
นอนสว่างพริบ เห็นเตียงนอนเรียงรายเป็นแถว เด็กนักเรียนหญิงในซุก
นอนท่าท่างวังเวยลุกจากเตียง คาแป้วราวกับไม่รู้ว่เกิดอะไรขึ้น

มาเซอร์ออคเรย์ ครูฝ่ายปกครองจอมเฮี้ยบ ฉายาที่พวกเด็กประจำ
ตั้งให้ ยืนจังก้าหน้าประตู ใช้สายตาคูเหมือนเสียมองลอคแวนไปรอบห้อง

"ใครเป็นคนทำเสียงเมื่อก็" ทวาดถามด้วยสำเนียงฝรั่งพูดไทยไม่ชัด

เมื่อเห็นว่าทุกคนในห้องไม่ตอบ มาเซอร์ผู้คร่ำหวอดกับความ
แก่นแก้วของเด็กประจำกลุ่มนี้มานานก็ยิ้มมุมปากอย่างรู้ทัน ควัดหางตา
ไปทางยัยเด็กหัวโจกของห้อง

"เพียงฟ้า?"

ยัยเด็กแสบทำหน้าที่ใส่อินโนเซนส์ก่อนตอบ

"ขา...เสียงร้องเมื่อก็เหรอคะ อ้อ...เด็กใหม่คะมาเซอร์... ชื่อไอ้มอน"

เพียงฟ้าชี้ไปที่เตียงนอนมุมห้องค้ำในซุก เห็นร่างคลุมโปงหัวโคได้
นั่งหันหลังทำอะไรงูคะ อยู่ แอนเพ็งรู้ชื่อยัยเด็กคมก้าแพงคนนั้น ผู้หญิง
อะไรหว่าชื่อมอน

"ม๊คมัวแซล อาทีคี่...เธอจะว่ายังไง"

มาเซอร์ออคเรย์ถามด้วยภาษาฝรั่งเสสปนไทยตามความเคยชิน

เด็กสาวผู้มีนามว่า 'อທີติ' หรือ 'มอน' ค่อยๆ เลิกผ้าห่มออก แอน
จึงเห็นว่าแสงสีฟ้าวูบวาบมาจากจอโน้ตบุ๊กที่เธอนั่งเล่นอยู่ ม่อนหมุนตัว
กลับมามองรอบๆ ห้องด้วยความงุนงงเหมือนคนเพิ่งตื่น

"เธอเป็นคนทำเสียงร้องเหมือนเปเรคเมื่อก็ใช้ไหม"

เด็กทั้งห้องฮาครีน แคร้งสีอำมหิตในสายตามาเซอร์ที่กวาดมอง
ทำให้ทุกคนหยุดหัวเราะทันที

"หนูเปล่าทำคะ" ม่อนตอบ

"แกนั่นแหละเป็นคนทำ" เพียงฟ้าสวนขึ้น "พวกเราทุกคนเป็นพยานได้...ใช่ไหม๊ๆ"

เพียงฟ้าพ่ายกพโยกกับเพื่อนๆ เหมือนจะให้เธอออกมา เด็กประจำที่นี้ส่วนใหญ่เกรงกลัวความแสบของยัยหัวหน้าแก๊งทุกคน จึงพากันขึ้นวิ่งกล่าวหาไปที่ม่อน เสียงจ้อกแจ้กฟังไม่ได้ศัพท์

"ไอ้ช๊ะ ไอ้ม่อนนั่นแหละ"

"ไอ้ม่อนละ อยู่ๆ มันก็ร้องกรี๊ดๆ ขึ้นมา หนูได้ยินกับหนู"

"มันเป็นบ้าอะไรไม่รู้ละ สงสัยผีเข้า"

ฯลฯ

ยกเว้นแอดคนเดียวที่ไม่พูดอะไร เด็กสาวหันมองทางโน้นทีทางนี่ที คิ้วสีหน้าคั่นๆ เธออยากจะเถียงแทนว่าม่อนไม่ได้เป็นคนทำ แต่ก็ไม่มี ความกล้าพอ ขณะที่เจ้าตัวยังพูดประโยคเดิมซ้ำๆ คิ้วสีหน้าเรียบเฉย

"หนูเปล่าทำละ...หนูเปล่าทำละ..."

"หุบปาก!!!"

มาเซอร์ออคเรย์พยายามควาคให้เด็กๆ เงียบ แต่ไม่ได้ผล ทุกคนยังคงรุมกล่าวหา ม่อนเสียงดังระงม

และแล้ว โดยไม่มีใครคาดคิด อยู่ๆ ม่อนก็ร้องกรี๊ดเสียงดังยาว แสบแก้วหู

"กรี๊ดดด
ดด
ดด
ดด
ดด
ดด
ดด!!!"

ทุกคนในห้องพากันเงียบกริบ มาเซอร์ออคเรย์ตกใจจนเผลอทำมือเป็นเครื่องหมายกางเขนบนหน้าอก

"ไอ้ว! มายก้อดดดด!!!"

แค้นเองก็ตกใจจนอ้าปากค้าง ไม่คิดว่าม่อนจะกล้าทำอะไรแบบนี้
นั่นออกมา

เอ...หรือยายเค็้กคมกำแพงนั้นจะเป็นบ้าอย่างที่เขาวาจริงๆ!

๐๐๕

โบสถ์โรมันคาทอลิกขนาดใหญ่ตั้งอยู่ทางด้านเหนือของคิก

พรณวดี ภายในรั้วเดียวกันของโรงเรียน ตัวโบสถ์สะท้อนแดดยามเช้า เป็นประกายงดงามแลดูศักดิ์สิทธิ์ี ยอคบนสุดเป็นหอรระฆัง ตัวระฆังโลหะ ขนาดใหญ่อายุเก่าแก่กว่าร้อยปีกำลังตีบอกเวลาแปดนาฬิกา ได้ยินเสียง เพลงสรรเสริญพระเจ้าดังมาจากในโบสถ์ตามกิจวัตรเหมือนเช่นทุกวัน

ภายในโบสถ์อันกว้างใหญ่ เรียงรายด้วยรูปพระเยซู พระแม่มารี และนักบุญยอแซฟ ช่องหน้าต่างสูงกรู๋ด้วยกระจกสเทนกลาสหลากสีเลียนแบบฝีมือช่างอิตาเลียนโบราณ นักเรียนหญิงทั้งโรงเรียนตั้งแต่ประถม จนถึงมัธยมนั่งบนม้านั่งยาวเต็มทุกแถว เปล่งเสียงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าไปพร้อมๆ กัน

บนยกพื้นเวทีด้านหน้า คุณแม่อธิการของคอนแวนต์ หรือที่เด็กๆ เรียกกันว่า 'มาแมร์ฮานนาห์' หญิงกลางคนร่างสูงสง่าในชุดแม่ชีสีขาวบริสุทธิ์ ดวงหน้าที่โผล่พ้นผ้าคลุมออกมา แม้จะร่วงโรยตามวัย แต่ยังคงฉายแววว่าครั้งหนึ่งเคยงดงาม แม่อธิการกำลังเล่นออร์แกนนำร้องเพลงสวด โดยมีมาเซอร์ออคเรย์ยืนอยู่ด้านข้าง กวาดตาไปตามกลุ่มเด็กนักเรียน

เหมือนคอยจับผิด เมื่อเห็นเด็กคนไหนแอบอู้อยู่ไม่ยอมร้อง นางก็จะถลึงตาใส่ หรือไม่ก็ยกนิ้วชี้หน้าเอาตรงๆ

ในแถวนักเรียนมัธยมปลายซึ่งอยู่ด้านประตูทางเข้า เพียงพ้านั่งอยู่ท่ามกลางเคอะแก๊งของเธอ กำลังอ้าปากกว้างทำท่าเหมือนร้องเพลงเต็มที่ แต่สายตาแอบเหลือบมองไปทางที่นั่งท้ายแถว ซึ่งเด็กสาวหน้าสวยที่ชื่อแอนนั่งอยู่คนเดียว มันเป็นกฎเหล็กที่แก๊งสาวแสบของเพียงพาดั้งขึ้นสำหรับเด็กใหม่ คือห้ามมานั่งเสนอหน้าเทียบเท่ากับเด็กเก่าเป็นอันขาด โดยเฉพาะพวกที่ย้ายมาลงเทอมอย่างแอน

เด็กสาวผู้ไม่รู้ตัวว่าถูกแอบมองกำลังร้องเพลงพลางขมวดคิ้วชะเง้อมองไปรอบๆ เหมือนกำลังมองหาใครบางคน

พอจบพิธีร้องเพลงสวด แม่อธิการซานนาห์ก็ขึ้นเทศน์ผ่านไมโครโฟนบนโพเดียม อันเป็นอีกกิจกรรมที่ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดทุกเช้าก่อนปล่อยเด็กขึ้นตึกเรียน วันนี้มาแม่เทศน์ในหัวข้อ บาปมรณะเจ็ดประการ หรือ Seven Deadly Sins ซึ่งพวกเด็กๆ คุณเคยเป็นอย่างดี

"ทั้งหมดตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ในบรรดาบาปทั้งเจ็ดประการ พวกเธอพึงระวังสองข้อนี้ให้ดี เพราะมันคือบาปที่เกิดได้ง่ายที่สุด โดยเฉพาะในหมู่ผู้อ่อนเยาว์อย่างพวกเธอ...เด็กน้อยของฉัน"

แม่อธิการทอดตามองไปตามแถวเด็กนักเรียนที่นั่งฟังอย่างเงิบกริบ

"Invidia หรือ ความริษยา เป็นบาปที่คุณคล้ายจะไร้พิษสง เป็นเพียงมโนกรรมที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ยังไม่ทำอันตรายต่อใคร นอกจากเผาผลาญหัวใจผู้ริษยาให้ร้อนรุ่มอยู่คนเดียว เป็นบาปง่ายๆ ที่เกิดขึ้นได้บ่อยจนเหมือนเรื่องปรกติในชีวิตประจำวัน แต่เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาละอายยอมปล่อยให้มันเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง มันจะฝังอยู่ในจิตใจสำนึกกราวกับตัวอ่อนฝังอยู่ในครรภ์มารดา รอเวลาที่จะเติบโตขึ้นกลายเป็นบาปมหันต์อีกประการหนึ่ง นั่นก็คือ..."

ระหว่างที่แม่อธิการเทศน์ไปเรื่อยๆ เพียงพาก็แอบใช้โทรศัพท์

มือถือส่งไลน์โต้ตอบกันไปมากับเพื่อน

กูฟังมารอบที่ร้อย จนใกล้จะได้ไปโรมันตัวเดือนไปสวรรค์
แบบไม่จำกัดเที่ยวอยู่ระเนนี่ย

เพื่อนส่งไลน์ตอบมาด้วยสติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนมีปีกนางฟ้าทำหน้าที่
อิมมูญ เพียงฟ้าตอบกลับไปเป็นตัวการ์ตูนกำลังหัวเราะ เพื่อนส่งรูปมาเซอร์
ออคเรย์ถูกตัดคอหัวใส่ตัวการ์ตูนชุดหนังถือแส้กำลังเขี่ยตัวการ์ตูนอีกตัว
พร้อมประโยคติดปากของมาเซอร์ออคเรย์...

โ้ว! มายก้อตตต!!!

เพียงฟ้าเผลอหัวเราะคิกออกมา มาเซอร์ออคเรย์หันมาทำตาเขียว
เป็นเชิงคำหนี ขณะที่แม่ธิดารเทศน์ต่อไปด้วยเสียงเนิบๆ

"Ira หรือ โทสะ บาปที่แฝงอยู่ในจิตใจประหนึ่งปีศาจร้ายผู้หลับ
ใหลในยามที่เราตื่นรู้ แต่มันจะถูกปลุกขึ้นมาทันทีในยามที่เราปราศจาก
สติยั้งคิด ด้วยแรงจูงใจแห่งอคติ ความเกลียดชัง และริษยาอาฆาต มัน
จะเข้าควบคุมจิตใจ บงการให้เราทำได้ทุกสิ่ง แม้กระทั่งเอาชีวิตผู้อื่นเป็น
เครื่องสังเวย จนกว่าจะเป็นที่สาแก่ใจของมัน นั่นแหละปีศาจที่ชื่อโทสะ
จึงจะยอมหยุด แต่นั่นก็มักจะสายเกินไปเสียแล้ว กว่าความรู้สึกผิดชอบ
ชั่วดีจะตระหนักได้ถึงหายนะที่เราได้ทำลงไปภายใต้เพลิงแห่งโทสะ..."

ระหว่างนั้นการแซทยังคงดำเนินต่อไป...

ว่าแต่มีงูรั้มัย เมื่อกวานอีแอนมันให้ทำมาเซอร์มีงอีกแล้ว

จริงดิ แสรต ๆ ๆ!!!

จริง ภูเห็นกับตาเลยในคลาสเคมีของสุดหล่อมึง

อีนี่บังอาจมาเจอกะไอตอลกรู เตียวมึงเจอดีแน่!!!

เพียงฟังกดเป็นพิมพ์แซดอย่างคล่องแคล่ว ตามด้วยตัวการ์ตูนถือระเบิดทำหน้าที่โกรธสุดขีด มีเปลวไฟลุกโชนอยู่ด้านหลัง

"บาปทุกอย่างที่เราทำไม่ว่าข้อไหน ไม่ว่าขณะทำบาปเราจะอยู่ในวัยไร้เคียงสาเพียงใด ก็ไม่อาจเป็นข้อยกเว้นได้ คราบาปจะติดตัวเราไปชั่วชีวิต ถึงจะไม่มีใครรู้ แต่พระเจ้าเป็นผู้เจ้ารู้เสมอ และทุกคนจะต้องชดใช้ผลแห่งกรรมที่ทำได้เมื่อวันพิพากษามาถึง"

เมื่ออธิการจบบทเทศน์ด้วยการทำมือเป็นสัญลักษณ์ พระบิดาพระบุตร และพระจิต เด็กนักเรียนทั้งโบสถ์เปล่งเสียงพร้อมกัน

"อาเมน!!!"

หลังกิจกรรมยามเช้าเสร็จสิ้น พวกนักเรียนก็ฮือกันออกจากโบสถ์ แยกย้ายไปเข้าชั้นเรียนของตัวเอง ตึกเรียนสมัยใหม่สูงสี่ชั้นตั้งห่างออกมาจากตึกพรรรณวศิทางทิศใต้ของตัวโบสถ์ คั่นอาณาเขตระหว่างโลกกับศาสนจักรด้วยต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ขนาดใหญ่ที่ออกดอกสะพรั่งทุกหน้าหนาว

แอนเดินปะปนมากับกลุ่มนักเรียนหญิงที่พูดคุยเจี๊ยวจ๊าวตลอดเวลา สงสัยคอนอยู่ในโบสถ์คงอึดอัดน่าดู พอหลุดออกมาได้เลยใส่กันไฟแลบแบบไม่มีใครฟังใคร แต่แอนไม่สนใจเสียงรอบข้าง สายตาของเด็กสาวยังคงสอดส่ายไปมา มองหาร่างของยัยเด็กคนกำแพงคนนั้น ไม่รู้หายหัวไปไหน หลังจากเหตุการณ์เมื่อคืนที่มาเซอร์ออเครย์คาคโทเซไว้ สั่งให้ไปรายงานตัวตอนเช้า จนป่านนี้แอนก็ยังไม่ได้เห็นม่อนเลย

เป็นยังไงบ้างน่า! ชักเป็นห่วงแล้วสิ โคนทำโทษหนักหรือเปล่า รู้ังเมื่อคืนถ้าเธอกล้าๆ หน่อย แสคงตัวเป็นพยานยืนยันกับมาเซอร์ว่าม่อนไม่ได้เป็นคนทำเสียงนั้น แต่เป็นยัยเด็กหน้าจืดในแก๊งเพียงฟ้าต่างหาก...

คิดแล้วก็ได้แต่เจ็บใจตัวเองที่ปอคแหกเกินไป

เมื่อถึงศึกเรียนชั้นสี่ แอนก็เหลือบเห็นม่อนในชุดนักเรียนกำลังใช้มือบฎพื้นระเบียบทางเดิน เด็กคนอื่นๆ เดินผ่านไปและหัวเราะเยาะ ยกเว้นแอนที่รีบเข้าไปทักด้วยความดีใจ

"อ้าว! ม่อน ทำไมมาบฎพื้นล่ะ โคนมาเซอร์ทำโทษเธอ"

เจียบ ไม่มีเสียงตอบ เด็กสาวหน้าสวยพยายามชวนคุย แต่ม่อนไม่คุยด้วย ก้มหน้าบฎพื้นไปเรื่อยๆ รวากับแอนไม่มีตัวตน

"จริงๆ เมื่อคืนเกือบจะบอกไปแล้วว่าม่อนไม่ได้เป็นคนทำ แต่เราเพิ่งมาใหม่อะ เลยไม่กล้า แหะๆ"

ม่อนเงยหน้าขึ้นมามองแวบหนึ่ง ดวงตากกลมดำเหมือนเฮลโลคิตตี้ จ้องหน้าแอนเหมือนจะพูดว่า 'มาพูดอะไรตอนนี้' แอนยิ้มเงิน ก้มหน้าด้วยความละอายใจ ก่อนถามเสียงอ่อย

"ม่อน เราสองคนเป็นเพื่อนกันได้ใช่ไหม"

ยัยเด็กคมกำแพงยังคงบฎพื้นเจียบๆ ไม่พูดจา ตอนนั้นทุกคนเข้าห้องเรียนกันหมดแล้ว บนระเบียบจึงเหลือเพียงเด็กสาวทั้งสอง

เสียงกริ่งเริ่มชั่วโมงเรียนคังยาว!